

LÜMANDA PÕHIKOOL

KRISTI MALM

7. KLASS

HUMOORIKAD JUHTUMISED MINU SUGUVÕSAS

JUHENDAJA KAIRIT KIISLA, KAASJUHENDAJA TRIIN MALM

SISSEJUHATUS

Meie suguvõsas on aegade jooksul juhtunud päris palju lõbusaid seiku. Neid on tore jutustada kartulivagude vahel, sünnipäevalauas, saunalaval, puid lappides jm. Ma soovin, et need lood ei kaoks ega ununeks, vaid elaks iga uue põlvkonnaga ikka edasi. Ma tahan need säilitada ka oma lastele ja lastelastele. Kuna kõik meie pereliikmed on põlised saarlased, siis ongi enamus lugusid aset leidnud Saaremaal. Üks lugu on seotud ka Vilsandi saarega ning üks lugu juhtus Tallinnas. Minu töö eesmärk oli õppida oma sugulasi paremini tundma ja jäädvustada nendega toimunud naljakaid juhtumisi nii sõnas kui ka pildis. Meetodina kasutasin intervjuud. Oma ideed hakkasin ellu viima 2018. aasta lõpus, sest soovisin osaleda vabariiklikul väikeste kodu-uurijate konkursil, kus 2019. aasta teema oli „Naer on terviseks“. Seega on suurem osa minu tööst koostatud 6. klassis. Iga loo juurde tegin ise ka illustratsioonid. Üks minu unistusi on olnud raamatu illustreerimine. Seda tööd tehes mul see unistus justkui täitus.

Sisukord

1. Minu ema Triin Malmi lugu kaevamisest	3
2. Minu vanaisa Aarne Tuuma muhe postimehe lugu	5
3. Üks päev minu onu Priit Päästeli koolipoisipõlvest ehk elu mikroskoobi all	7
4. Kuidas minu vanatädi poja naine Mare Tasane lastekooriga Tallinnas laulupeol käis	9
5. Minu vanavanaisa August Ferdinand Lonksu humoorikad ütlemsed	11
6. Minu vanavanaema Juljanja Päästeli kavalad lastelaste kasvatamise nipid, mis töötasid 100%	13
7. Minu vanaonu Tõnis Lonksu lood elust enesest	15
8. Kuidas minu vanatädi tütar Ene Tsarents viieaastaselt mammaga riidu läks	17
9. Kuidas minu vanatädi tütar Ene Tsarents 1. klassis poppi tegi	18
Kokkuvõte	20
Suulised allikad	21
LISA 1. Väikeste kodu-uurijate tänapäev Paides 6. septembril 2019	22

1. Minu ema Triin Malmi lugu kaevamisest

Loo jutustas Triin Malm 17. oktoobril 2018.

Kui meie pere noorim tütar Kreete alles pisike titt oli, pidin temaga igal kuul perearsti juures vaadu peal käima. Seal siis seda titt ikka kaaluti ja mõõdeti. Meite perearst oli ontliku palgega, uhke vuntsiga iganes pikk mees. Arvasin ikka, et uikude ja suusamütsiga oleks meite tohtrihärra oma 2 meetrit pikk kindlasti.

Kui need vajalikud protseduurid mu lapsega said õiendatud, küsis arst iga kord oma kõlaval hauatagusel bassihäälel: „Kas midagi kaevata ka on?“ Ma ei pannud seda küsimust algul millekski, vastasin lihtsalt, et ei ole ja ei ole.

Kuid ükskord jälle tohtrihärra vastuvõtul olles lõid mul selle küsimuse peale silmad särama – mõtle, selline tark ning tugev härra pakub end lausa vabatahtlikult labidameheks. Vastasin sel korral: „Mool see kevade õuepeal kõik juba rois. Küsi tuleva aasta jälle.“ Seda kuuldes hakkas arstiõde, kes istus tohtri vastas, vaikselt luksuma ja katsu sa sedasi pingsalt oma kirjatöid õiendada.

Käisin Kreetega seal kena tohtri juures veel hiljemgi, kuid vabu töökäsi seal enam ei pakutud. Küsiti hoopis: „Kas lapse tervise kohta kaebusi on?“ Säh sulle silku ja leiba! Kirusin seda saarlase pikka taipu. Tuleb ikka kohe abi vastu võtta, kui pakutakse!

Joonistus 1. Iga kord küsis tohtrihärra: „Kas midagi kaevata ka on?“ (Kristi Malm, rasvakriit 2018)

2. Minu vanaisa Aarne Tuuma muhe postimehe lugu

Loo jutustas Aarne Tuum 2. novembril 2018 oma 75. sünnipäeval.

Mitte just väga kaua aega tagasi käis postimees Eevald paadiga Vilsandi saarele posti viimas. Sinna saamiseks tuli tal Kuusnõmme sadamast läbi Käkisilma sõuda, kus oli vesi nii madal, et võisid läbi vee jalutada ühelt saarelt teisele nagu Aafrika naine, pamp pea peal.

See Eevald oli selline sotsiaalne mees, peale Kommunismi Ehitajate ja tädi Alma kirjade kandis ta laiali ka kõiksugu külauudiseid. Seepärast peatuski ta enne postiringi kõrtsus, sest sealt sai uudised kõige kiiremini ja kõige värskemalt kätte. Ju siis tollel saatuslikul päeval see kõrts lausa põles uudistest, igal juhul oli väljas juba pime käes, kui vapper postiljon end paadisõidule asutas. Ta oli väga kohusetundlik mees ja ei riputanud tänaseid toimetusi homse varna. Võttis aga aerud kätte ja hakkas Vilsandi poole sudima.

Kole lugu oli aga see, et seal Käkisilmas oli mere põhjas üks suurem kivi, mida rahvas Lõhkiseks Kiviks kutsus ja mida pimeduses üldse märgata polnud. Täpselt sinna otsa Eevald oma paadiga põrutaski. Ja kinni ta jäi. Ega tema ise midagi märganud. Sõudis öö läbi seal kivi otsas seni, kuni hommikused kalamehed talle oma paadist hõikaskid ja nõu andsid tühi töö pooleli jätta. Küllap sellest loost sündiski see vanasõna ... Mis ta nüüd oligi? Ahjaa! Sõuad, sõuad, aga näe, edasi ei jõua!

Joonistus 2. Mere põhjas oli üks suurem kivi, mida rahvas kutsus Lõhkiseks Kiviks. Sinna otsa Eevald oma paadiga põrutaski. (Kristi Malm, rasvakriit 2019)

3. Üks päev minu onu Priit Päästeli koolipoisipõlvest ehk elu mikroskoobi all

Loo jutustas Priit Päästel 22. novembril 2018.

Kõik sai alguse sellest, kui minu ajutine klassivend otsustas hakata iseseisvalt maailma uurima. Võib-olla küsite, et mis mõttes ajutine. Nimelt oli ta oma kooli karjääriredelilt paar astet allapoole prantsatanud. Et ta rumal oleks olnud, ei seda kindlasti mitte. Pigem olid redelipulgad liiga viletsad ja pehkinud. Niimoodi sattuski ta minuga ühte klassi ja minust ta sinna viiendasse jäigi. Ühesõnaga tark poiss, aga liiga iseteadlik.

Oli ilus kevadine pärestlõuna. Lõunasöök oli söödud, päike paistis bioloogiaklassi suurtest akendest sisse. Käimas oli kahe järjestikuse bioloogiatunni esimene raund. Läbi une ja rammestuse kuulsin uduselt õpetaja juttu X ja Y kromosoomidest. Kuna õpetaja klassi ees oli kangelaslikult ärkvel ja mingi austus õpetaja vastu peaks ka olema, otsustasin oma une kooli sööklast pätsatud leiva söömisega minema peletada.

Saabus vahetund ja minu ajutine klassivend ei suutnud kuidagi uskuda, et poiste ja tüdrukute erinevus seisneb ainult paaris näruses kromosoomis ja otsustas asja ise põhjalikult uurida. Kuna sõjas ja teaduses on kõik lubatud, vinnas ta koristajatädi kapist pika nõõri, bioloogiaklassi kapist mikroskoobi ja toimetas selle nõõri abil kolmanda korruse aknast alla otse mägimänni põõsasse. Koolipäeva lõpus tiris ta põõsast oma raske vaeva ja terava mõistuse abil hangitud riistapuu välja, kutsudes meidki kaasa, et Kellamäe kädarikus naiste ja meeste geneetilised erinevused välja selgitada. Kohale jõudes pidi esimene katsealune katseklaasile sülitama ja seejärel hakkas noor teadlane õhinaga tööle. Kuna me olime kõik poisid, oli suur tema rõõm, kui ta suurendusklaasi all olevast süljest mingi Y-tähe sarnase kujutise leidis. Nii oligi siis esimene meeskodanik välja selgitatud.

Aga peale teiste katsealuste sülje uurimist teatas teadur tähtsalt, et pooled meist on kahjuks emased, sest süljes olevat ta väga selgesti X-tähte näinud ja seda kinnitavat mikroskoop väga selgelt. Sellest traumast saime meie, katsealused, pikapeale üle, vähemalt osa meist.

Lohutuseks kutsus ta meid järgmiseks päevaks oma laborisse tagasi ja lubas alustada loomkatsetega. Muuhulgas oli tal plaanis välja selgitada, kas Jumal on olemas (kirik asus ju sealsamas lähedal). Õnneks need plaanid jäidki ainult jutuks ja ilmselt vedeleb see mikroskoop veel praegugi kadakapõõsas vineerkasti sees, millel siinidel ära käiv luuk ees.

Täna sel päeval teeb minu ajutine klassivend tähtsat teadlase tööd kauges polaarjaamas. Kindlasti on ta seal kohtunud ka minu lapsepõlveidoli pingviinipoeg Lologa. Kadedaks teeb! Mina ise aga olen täiesti tavaline tippjuht jahinduse, kalanduse, põllu ja metsanduse alal.

Joonistus 3. Kindlasti on ta seal kohtunud ka minu lapsepõlveiidol pingviinipoeg Lologa. (Kristi Malm, rasvakriit 2019)

4. Kuidas minu vanatädi poja naine Mare Tasane lastekooriga Tallinnas laulupeol käis

Loo jutustas Mare Tasane 18. novembril 2018.

Lastekooriga Tallinnas käik oli üks suur elamus. Eriliseks tegi selle seikluse just see, et meid proovide vahel lõbustusparki lubati ja seal me käisime igal võimalusel. Kõige ägedam atraktsioon oli meie meelest tondiloss ja kohe eriti meeldis see minu kaaslasele Siirile. Me teised sõitsime ikka teiste asjadega ka, küll üles-alla. Aga Siiri lasi ainult tondilossi vahet. Lõpuks keegi enam ei muretsenud, kui Siiri pundist kadunud oli ja kui keegi ka muretses, siis vastati talle, et Siiri on kindlasti jälle tondikas. Siiri tundis end seal nii hästi ja koduselt, et õudne põrgulärm ja hirmuäratavad tulesähvakud olid talle justkui kauni klaverimuusika kuulamine kuskil ilusas ballisaalis.

Õnneks oli meil proovide vahel palju pause. Tänu sellele saime meiegi seda tondikat nii hästi tundma, et teadsime täpselt, missugune tont kuskil pimedas nurga taga seisab ja mida ta meie hirmutamiseks teeb. Üks tont oli näiteks selline, kes tuli su juurde ja katsus. See oli meie meelest eriti õudne, aga Siiril olid temaga muud plaanid.

Peagi oli käes laulupeo proovide lõpp ja samuti olid lõppemas ka meie igapäevased lõbustuspargi külastused. Istusime viimast korda tondilossi rongile, et teha viimane sõit. Istusin Siiriga kõrvuti ja sõit läks lahti. Ei tea, mis küll sel hetkel Siiri peas toimus, aga igatahes just siis, kui see kõditav koll meie poole tuli, rabas Siiri ta endale rongi peale sülle ja enam lahti ei lasknud. Võib-olla oli tal plaanis see vaene tont Saaremaale tuua ja teda siis siin raha eest näidata. Igatahes sõit läks edasi, Siiril hirmunud siplev tont kaenlas. Juba hakkas sõit pimeduses lõppema, juba hakkas valgus ukseavas paistma, juba oleks rong sõitnud rahvarohkesse päikesepaistesse, kui koll kogu oma jõu kokku võttis ja lahti rabeles. Mis sellest kollikiusamise küüsi sattunud tondist edasi sai, pole teada. Võib-olla andis sisse lahkumisavalduse ja hakkas hoopis klouniks? Ei tea. Igatahes Siiri poolt jäi ta Saaremaale toomata ja võib-olla see oligi hea, sest tol ajal pääses meie kanti ainult läbi piiripunkti passikontrolli ja vaevalt ühelgi tondil üldse mingit isikut tõendavat dokumenti on.

Joonistus 4. Siiri rabas kolli endale sülle ja enam lahti ei laskunud. (Kristi Malm, tindipliiats 2018)

5. Minu vanavanaisa August Ferdinand Lonksu humoorikad ütlemlised

Oma mälestusi jutustas minu vanaema Anne Malm 24. novembril 2018.

Oma koera kohta:

Minu koer on nii tark, et kui sa hüüad talle: „Tule siia!“, siis ta istub maha ja jääb mõttesse, kas tulla või mitte tulla.

Pühapäeva hommikul pärast meestega saunapidu:

Oo, õunakook on laual! Järelikult olen kodus.

Oma lastelaste kohta:

Te olete mu kirstunaelad!

Ei viitsi kohta:

Tulge kaevame augu ja matame need Ei Viitsid maha.

Väga tuttavate külaliste ära saatmisel:

Mis te siit ära viite? Kolme kohvriga tulite, neljaga lähete.

Kui keegi magas suu lahti peas:

Näh kui tore, kärbseid on kohe vähemaks jäänud.

Joonistus 5. Minu koer on nii tark ... (Kristi Malm, rasvakriit 2018)

6. Minu vanavanaema Juljanja Päästeli kavalad lastelaste kasvatamise nipid, mis töötasid 100%

Oma mälestusi jutustas minu ema Triin Malm 3. novembril 2018.

KUI ME EI TAHTNUD KUIDAGI MAGAMA JÄÄDA, siis korraldas vanaema meile voodisse mineku võistluse, ise kavala näoga oma saterkuue nööpe näppides. Tahtsime kõik muidugi vanaemast kiiremad olla. Nii et siuh riidest lahti ja säuh kohe voodisse. Vanaemal endal aga polnud enam kuhugi kiiret, tema kaotas ja hakkas hoopis kuduma.

KUI ME KESET KÄIMATEED KULDA OTSISIME, siis kaevasime ja muudkui kaevasime ning midagi leidmata lõpuks sellest tööst tüdinesime, jättes musta augu keset teed haigutama. Vanaema ei rielnud meiega, lihtsalt ootas parajat hetke, kui me seal augu lähedal sattusime olema ja viskas end nagu kogemata selle peale pikali. Kartes, et vanaema võib oma kondid murda, ajasime ruttu augu kinni.

KUI ME VIRISESIME, ET MIKS VANAEMAL TELEKAT POLNUD. Kuna vanaema oli sõjaaegne laps, siis põhjendas ta seda sellega, et telekast näidatakse koledaid sõjafilme. Üks naljakas lugu aga juhtus ka. Kord sel koledal sõjaajal istunud üks pere laua taha õhtust sööma. Äkki löönud üks saksa sõdur nende ukse hooga lahti ja karjunud muudkui „Butter!“ ja „Butter!“ Kuna laual oligi just tuhlipuder, siis seda nad sõdurile pakkusidki. Saksmann aga põlanud pakutud toidu ära ning püüdis käte ja jalgadega selgeks teha, et *butter* pole mingi puder, vaid hoopis või.

ET MEIL NAHK TERVEKS JÄÄKS, mõtles vanaema igasuguseid kolle välja. Need elasid kaevus, kiviaia sees ja puude otsas. Puude otsas elavaid kolle me nii väga ei kartnudki. Sinna me ronisime siis, kui vanaema meid ei näinud. Kõige hullem tegelane vanaema majapidamises oli aga kotimees, kes pidi eriti jonnakad lapsed minema viima.

Joonistus 6. Vanaema mõtles igasuguseid kolle välja. (Kristi Malm, rasvakriit 2018)

7. Minu vanaonu Tõnis Lonksu lood elust enesest

Oma mälestusi jutustas Tõnis Lonks 10. novembril 2019.

Elasime Kuressaares Pikal tänaval. Ja nagu enamus selle aja linlasi, sõitsime ka meie nädalavahetusel maale vanemate koju toimetama. Aga et koolitunnid ja tööpäevad olid ka laupäeval, siis sõit bussiga maale sai ette võetud alles laupäeva õhtul. Reis Karala külla Silmale oli piisavalt pikk ja sellel ajal võis nii mõndagi kuulda. Näiteks kaks mammit istusid bussijaama pingil ja arutasid maailmaasju. „Tead, venelased läksid Kuu peale,“ ütles üks mammi teisele. „Kas kõik?“ küsis teine tõsiselt vastu.

Teinekord istusid minu selja taga kaks meest. Üks kurtis oma kurba saatust: „Ei julgegi koju minna, pole sinna tükil ajal jõudnud.“ „Ütle, et jäid bussist maha,“ andis teine osavõtlikult nõu. „Kolm päeva ei jää bussist maha,“ vastas hädaline. Kui mees bussist välja astus, oli aknast näha, kuidas ta iga sammuga ikka madalamaks ja madalamaks vajus.

Silmale jõudsimel päris hilja. Silma mamma ja meie vanemad vahetasid uudiseid ning oligi kõik selleks õhtuks. „Laks pöske ja magama!“ ütles siis isa meile.

Aga järgmisel hommikul, just kõige magusama une ajal seisis Silma mamma meie voodi ees ja luges „nimekirja“ ette: „Luuaga tuleks tee puhtaks pühkida, puid lappida, nõusid pesta, kartuleid koorida ...“ – ühesõnaga miljon asja, mida tuli teha. Ja kui sa ikkagi veel unes suikusid, siis järgnev lause pühkis viimsedki uneraasud silmist: „Oh, täna on pühapäev! Magage edasi!“

Olen ise ka juhtivatel töökohtadel olnud. Näiteks Zili ehk isekallutaja juhina. Tollel ajal olid enamasti kruusateed, mustkatet oli väga vähe. Seetõttu olid ka autod tolmutud nii seest kui ka väljast. Ühel päeval, kui ma oma juhtival tööpostil olin, hääletas Kuressaare ringteel üks tütarlaps. Tal oli seljas valge pluus, jalas helesinised teksad ning valged tossud. Muidugi pidasin ma auto kinni, et kena tüdrukut aidata. Suure kalluri ust avades küsis ta: „Kas Sõmerale saab?“ „Ikka!“ vastasin mina ja siis kõik hädad algasid.

Kundepoolne auto poritiib oli õline ja kui on kõrgemalt poolt asjade käik juba ette määratud, siis tagasi enam midagi pöörata ei anna. Muidugi astus see tüdruk õlisesse loiku, libises ning ühest helesinisest püksisäärest polnud enam midagi järel. Siis toetus ta vastu tooli seljatuge ning sai oma valgest särgist lahti, kuna tool oli tolmane. Ja lõpuks, kartes kabiinist väljumisel taaskord libiseda, hüppas end auto uksele külge rippu. Et tüdrukul vähemalt särkki terveks jääks, jooksin ruttu teda lingi otsast alla tõstma. „Palun,“ ütlesin mina. „Aitäh!“ vastas tema. Ja seal ta siis läks. Enne oli ilus ja valge, nüüd -nagu oleks mässajate küüsi langenud.

Ikka juhtus vahel, et tuli ette tööluuse ja siis pidi kasutama kogu oma leidlikkust, et end ülemuse ees välja vabandada. Juhtus nii, et üks Muhumaa mees käis Saarde tööle ning oma töölt puudumise kohta oli tal selline seletus: „Ei saanud kodust välja, sest Muhus oli nii suur udu, et

isegi kajakad pidid jala üle väina Orissaarde minema ja buss oli rahvast nii täis, et bussijuht seisis ise ka püsti.“

Joonistus 7. „Tead, venelased läksid Kuu peale,“ ütles üks mammi teisele. „Kas kõik?“ küsis teine tõsiselt vastu. (Kristi Malm 2020, akvarellpliiats ja tindipliiats)

8. Kuidas minu vanatädi tütar Ene Tsarents viieaastaselt mammaga riidu läks

Oma mälestusi jutustas Ene Tsarents 19. novembril 2019.

Isa viis mind suurte kalaautodega, mis vedasid Veerelt linna kala, maale mammale hoida. Järelikult ma olin veidi tõbine, sest ma käisin juba 8-kuuselt lasteaias. Hommikul sõitsime Kõõrule ja õhtul linna tagasi. Isa läks ise linna tagasi ja tuli õhtul järgi.

Miks mammaga riidu läksime, ei mäleta. Tean, et panin rätiku laua peale ja oma asjad sinna sisse ja sidusin kompsu. Kõigepealt vastasnurgad ja siis teised. Mamma tegi ikka nii, kui meie asju pakkis. Võtsin kompsu ja hakkasin siis marssima Annuse tänaku poole, et isa oodata. See oli õnn, et vanaema tuli postist ja sai mu tänakust kätte. Ma ei kujuta ette, kust nad oleksid osanud mind otsida. Aga väike süda oli ikka nii täis kangust. Linna oli ju nelikümmend kilomeetrit.

Minu ema ütles enne abiellumist mu mehele, et ära sa Ene välja vihasta, ta seob asjad kompsu ja läheb lihtsalt minema. Aga olen abielus juba 35 aastat.

Joonistus 8. Võtsin kompsu ja hakkasin siis marssima Annuse tänaku poole, et oodata isa. (Kristi Malm 2020, akvarellpliiats)

9. Kuidas minu vanatädi tütar Ene Tsarents 1. klassis poppi tegi

Oma mälestusi jutustas Ene Tsarents 19. novembril 2019.

Me elasime G. Jõgi tänaval ja koolis käisime 8-klassilises koolis, mis asus Pikal tänaval. Kooli pidime minema läbi pargi. Nimed on nüüd kindlasti tänavatel teised. Sellel ajal oli ka linna nimi Kingissepa.

Ma ei mäleta, miks ma hommikul ema peale vihastasin ja otsustasin, et ma ei lähe kooli. Võtsin koolikoti ja läksin parki mänguväljakule mängima. Nii tark ma olin, et ootasin klassiõde koolist koju, ta elas meist viis maja edasi, ja läksin koos temaga rõõmsalt koju. Rõõm oli lühike, sest mu tädimees oli mind pargis mängimas näinud ja läks emale kituma. Täiskasvanud inimene oleks võinud võtta lapse kae kõrvale ja koju viia, aga ei, kohe kaebama. Tädi elas neli maja meist eespool.

Mina sain siraka vastu kintse ja mind õhtul teatrisse ei lubatud, aga minu vaene vanem õde pidi minu pileti teatri ees maha müüma. Mulle ei meeldinud teatris käia ja mul oli hea meel, et pääsesin. Praegu mõtlen, et tegelikult sai minu vanem õde rohkem karistada kui mina.

Joonistus 9. Võtsin koolikoti ja läksin parki mänguväljakule mängima. (Kristi Malm 2020, akvarellpliiats)

Kokkuvõte

Kõige rohkem meeldis mulle selle töö juures sugulastega jutustamine ja piltide joonistamine. Mõnda lugu olin ma varem veidi kuulnud, kuid nüüd sain kõigest põhjalikumalt teada. Minu pere on väga rahul, et me sellise suure töö ette võtsime. Nüüd on kindel, et need lood ei kao kuhugi, vaid jäävad ootama üha uusi jutustajaid ja kuulajaid.

Pärast väikeste kodu-uurijate konkursil osalemist olen oma sugulaste intervjuerimist ja naljakate juhtumiste kirjapanekut jätkanud. 2020. aasta kevadeks soovin selle töö vormistada meie pere unejuttude kogumikuna, mis on ühtlasi ka minu III kooliastme loovtöö.

Suulised allikad

1. Malm, Triin 2018. Suuliselt autorile, 17.10.
2. Tuum, Aarne 2018. Suuliselt autorile, 02.11.
3. Päästel, Priit 2018. Suuliselt autorile, 22.11.
4. Tasane, Mare 2018. Suuliselt autorile, 18.11.
5. Malm, Anne 2018. Suuliselt autorile, 24.11.
6. Malm, Triin 2018. Suuliselt autorile, 03.11.
7. Lonks, Tõnis 2019. Suuliselt autorile, 10.11.
8. Tsarents, Ene 2019. Suuliselt autorile, 19.11.21

LISA 1. Väikeste kodu-uurijate tänapäev Paides 6. septembril 2019

Foto 1. Töö autor Kristi Malm oma tööd tutvustamas konverentsil. (foto: Kairit Kiisla)

Foto 2. Tunnustamine tänuüritusel. (foto: Paula Kivimäe)

Foto 3. Kristi koos tänukirjade ja auhindadega. (foto: Kairit Kiisla)